

18.08.2011

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
до громадян України, до всіх українців
про необхідність встановлення на державному рівні
історичної правди щодо процесу державотворення України

(Вих. № 02/08 – 01 від 18.08.2011)

Україна протягом століть послідовно і наполегливо йшла до свого утвердження як незалежної держави.

Наближається урочиста дата 24 серпня 2011 року, що знаменує 20-ту річницю **відновлення** незалежності Української держави. Україна, яка в 1990 році мала найкращі стартові можливості для стрімкої державної розбудови, подальшого економічного, культурного і соціального процвітання, своїми можливостями, на жаль, не скористалася.

Поза всяким сумнівом, першопричина проблем – у стратегічних політичних прорахунках: **створивши національну державу, ми маємо ще недостатньо сконсолідовану державну націю**. Для завершення процесу формування української нації необхідна **ідентифікація** і **консолідація** українського суспільства. Саме на цих двох фундаментальних чинниках становлення нації наголошує сучасна філософська та політична наука.

Вирішення окресленої проблеми є складним і багатоплановим. Проте для цього **беззаперечною є необхідність розглядати державотворчий процес цілісно і системно, опираючись на все попереднє історичне минуле української нації**. За влучним висловом американського філософа Джорджа Сантаяни «хто не пам'ятає свого минулого, приречений пережити його знову».

Лише завдяки відслідковуванню неперервного процесу державотворення в Україні з давніх часів і до сьогодні, стає повною і зрозумілою складна і суперечлива картина нашого буття. Тому таке величезне значення має знання і об'єктивне трактування історії, зокрема історії політичної.

На основі глибинного аналізу політичної історії України на частину важливих питань, які заважали ідентифікації і консолідації українства протягом останніх 20-ти років, є можливість і необхідність дати конкретні відповіді. На основі **стратегічної тези про зв'язок поколінь українців й історичну та політичну неперервність і спадкоємність Українського державотворення**, ми вважаємо за необхідне здійснити на державному рівні такі найперші кроки, які назріли з усією очевидністю:

1. Проголосити 22 січня державним святом – Днем Незалежності і Соборності.

22 січня в Україні святкується як День Соборності (22 січня 1919 року відбулася історична Злука українських земель в одну Українську державу).

Проте Злука б не відбулася без **першого в новітній історії проголошення незалежності України IV-м Універсалом Центральної Ради УНР 22 січня 1918 р.**! Саме тоді після тривалого періоду поневолення незалежність Української держави була **відновлена** і її визнали 42 країни світу (включаючи більшовицьку Росію), в яких були відкриті дипломатичні представництва УНР.

З проголошенням IV-го Універсалу (цитуємо) **«відродилась воля України»**, яка стала **«самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу»**.

Михайло Грушевський акцентував саме на **відновленні** Української держави: **«Я підчеркую, і кілька разів робив се, що ми не являємося, як часто висловлюються, якоюсь новою і молодю республікою, ми відновляємо тільки нашу державність, якою ми жили і яка була відібрана нам проти нашої волі»** (М. Грушевський, «На порозі нової України», квітень 1918 р.).

Це цілком правильно. Адже **Русь – Галицько-Волинське Князівство – Запорозька Січ – Українська козацька держава – Українська Народна Республіка – ЗУНР – Карпатська Україна – УРСР – Україна – все це Українська держава в її різних історико-політичних формах** (Додаток 1).

Відновлена у формі УНР державність України знову була втрачена внаслідок віроломної окупації України більшовицькою Росією. Після цього УНР протягом 72 років офіційно репрезентував поза межами України Державний Центр УНР в екзилі. Остаточна державність України була **відновлена** у 1991 р.

Таким чином, і IV-й Універсал і Акт проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 р. фактично є актами її **відновлення**, а **сучасна Україна є історико-політичною правонаступницею УНР**. Безпрецедентна урочиста процедура передачі повноважень від УНР сучасній Українській державі відбулась у Києві 22 серпня 1992 р. ДЦ УНР склав свої повноваження і останній Президент УНР (в екзилі) М. Плав'юк передав Президентові України Л. Кравчуку державні атрибути і документи УНР, серед яких – історичну Грамоту про складання повноважень ДЦ УНР (текст – у Додатку 2) і Заяву про державне правонаступництво (текст – у Додатку 3).

2. 24 серпня проголосити державним святом – Днем Національного відродження.

У такий спосіб на державному рівні буде віддана належна шана знаковій даті остаточного відновлення незалежності 24 серпня 1991 року.

Таке рішення розставить історичні акценти на свої місця і зафіксує **спадкоємність вітчизняного державотворення** (Додатки 1– 3).

3. Державним Гербом України (без поділу на «малий» і «великий») повинен бути Герб УНР (успадкований від Княжої Держави Володимира Великого) – Золотий Тризуб в золотому оливковому вінку на синьому овалному щиті (Додаток 4, рис.2).

Сучасна Україна є історико-політичною правонаступницею УНР, від якої повинна успадкувати всі державні атрибути: Герб, Гімн, прапор, назву грошової одиниці.

Саме тому **Україна, як і УНР, за Герб взяла Знак найдавнішої Української держави – Княжої Держави Володимира Великого – родовий Герб династії Рюриковичів –Тризуб**.

Інформація з порталу Кабміну: *«Герб Тризуб. Державний герб УНР (тризуб на синьому тлі) був ухвалений 12 лютого 1918 Малою Радою в Коростені. 22 березня 1918 тризуб та **жовто-блакитний** прапор були затверджені Центральною Радою. У грудні 1917 Українська Центральна Рада прийняла тризуб в якості герба УНР. Фактично це було схвалено 18 січня 1918, а 1 березня проголошено закон про герб, на виконання якого 22 березня 1919 було викладено опис герба з тризубом як головним його елементом».*

Обговорюючи питання національного герба, Грушевський писав: *"Українська Народна Республіка, ставши **наново** державою самостійною, незалежною, мусила вибрати собі й державний герб. А що **вона була вже давніше самостійною державою** і тільки **відновила** тепер своє державне буття, якого позбавило її було московське насильство й лукавство, то **найбільш натуральна річ для неї звернутися до тих старих державних знаків та гербів, які вживалися нею за старих часів**. Найстаріший такий Знак уживався на київських грошах часів Володимира Великого (Додаток 4, Рис. 1); його й бере собі за герб **відновлена** Українська Держава. **Це зовсім правильно**. Київська Держава Володимира Великого була найбільшою Українською Державою, яку пам'ятає наша історія" (М. Грушевський, «На порозі нової України», 1918).*

Розробку проекту Герба УНР на основі відтворення зображення Тризуба Володимира Великого у 1918 році здійснив неперевершений вчений-дослідник світового рівня (графік і живописець, архітектор, етнограф), професор Української Державної Академії Мистецтв та різних мистецьких інститутів Василь Кричевський.

Слово «герб» у перекладі з німецької означає «спадок». Герби (тим більше родові) зміні не підлягають. Їх не створюють чиновники. **Герби успадковуються в первісному вигляді.**

Створення нового герба (замість його успадкування) означає утворення зовсім нової держави, яка позбавлена державотворчої традиції. Така доля лише молодих (новостворених) держав. На щастя, в Україні з її тисячолітньою історією державотворення – гідний спадок!

Закид на те, що Конституція України вимагає «великого герба», який *«створюється з урахуванням Герба війська Запорозького»* знімається внесенням до Основного закону відповідної поправки. **Кожна країна світу обирає собі оригінальне зображення найстарішого герба**, а не еkleктичне нашарування різних гербів різних історичних періодів.

До речі, відомо, що Богдан Хмельницький в останній рік свого життя, прагнучи наголосити на миролюбному характері незалежної України, її вірності християнським ідеалам, відмовився

від козака з мушкетом (герба Війська Запорозького), запровадивши на деяких документах зображення голуба з **оливковою гілкою** у дзьобі (в геральдиці оливкова гілка – символ миру).

Це останнє бажання Б. Хмельницького, фактично, враховане у зображенні орнаментального **оливкового** вінка, в якому розміщений Герб Тризуб (Додаток 4, рис. 2).

Зображення ж теперішнього «малого» герба можна було б залишити, наприклад, на офіційних символах Президента України (штанدارті, коларі, гербовій печатці), у бізнес-сфері тощо.

4. Державним прапором України повинен бути – жовто-синій, а не синьо-жовтий прапор

Саме під жовто-синім прапором був проголошений IV-й Універсал ЦР «УНР» і Акт Злуки (Фото – у Додатку 5). Така послідовність барв на прапорі відповідає законам геральдики: горішній колір прапора повинен співпадати з кольором Герба: жовтий (золотий).

Крім того, жовта барва прапора означає не колір пшеничного лану, а колір Сонця (жовтий або золотий), який зображується вгорі. Щодо цього є достатньо фундаментальних наукових досліджень (зокрема, О. Братка-Кутинського «Феномен України»).

Золотий (жовтий) колір німбів святих на синьому тлі (на іконах) також споконвіку означає небесне сяйво, яке не можна штучно зводити до земних понять, тим самим добровільно припиняючи значення традицій, велич своїх національних символів і гідність нації, держави.

5. Офіційним Державним Девізом повинен бути такий: «Слава Україні!»

Цей загальновідомий **український національний девіз вже існує впродовж багатьох століть!** Саме цими двома словами з глибокої давнини віталися українці, а у відповідь звучало: «Героям слава!» Саме в них закладена глибока шана до рідної держави. Саме цим висловом неодмінно завершуються урочисті промови громадян України та закордонних гостей.

Цей девіз – вияв переможного, вічного і природнього прагнення наших попередників бути вільною нацією. Тому це гасло повнокровно живе і в нашому поколінні, високо підносить національний дух та національну гідність. Як влучно сказав поет:

«Воно й сьогодні недруга ляка,
Оте прадавнє «Слава Україні!»

Україна має й інші випробувані часом гасла: «Україні – волю!», «Україна понад усе!», «В єдності – сила!». Проте, в цьому списку «Слава Україні!» (англійською: «Glory to Ukraine!») – поза конкуренцією.

Це підтвердив проведений у 2006 р. (до 15-ї річниці Незалежності України) відкритий конкурс на створення для України Державного Девізу, який у багатьох країнах світу є одним з основних символів державності та суверенітету.

Згідно з умовами конкурсу 100 найкращих варіантів девізу були відібрані експертною комісією Інституту філософії ім. Г. Сковороди при Академії Наук України і відправлені до Верховної Ради та Секретаріату Президента України.

Журі конкурсу складала експертна комісія на чолі з академіком НАН України та директором Інституту філософії Мирославом Поповичем.

У результаті конкурсу **з великою перевагою переміг девіз «СЛАВА УКРАЇНІ!».**

6. Встановити об'єктивний і гідний історичній постаті Президента Української Народної Республіки Михайла Грушевського напис біля його пам'ятника в Києві замість існуючого там напису на меморіальній дошці: «Пам'ятник видатному державному і громадському діячеві, українському історичному Михайлові Грушевському» (Додаток 4, Фото 1).

29 квітня 1918 року Центральна Рада УНР обрала Михайла Грушевського Президентом Української Народної Республіки (це підтверджує й інформація на офіційному Інтернет-представництві Президента України). Саме **М. Грушевський був першим главою відновленої за новітньої доби Української держави.**

Необхідно також віддати належне наступникам М. Грушевського – керівникам УНР в екзилі: Симону Петлюрі, Андрію Лівичькому, Степану Витвицькому, Миколі Лівичькому і останньому Президентові УНР в екзилі Миколі Плав'юку (Додаток 6).

7. Встановити на пам'ятному знакові на честь Тризуба в м. Коростені (відкритому в 2006 році) зображення прийнятого там у 1918 році Герба Української держави (що відповідає історичній правді) замість зображення сучасного малого Герба України (Додаток 4, фото 2).

Держави світу задля підвищення престижу підкреслюють своє давнє походження, часто міфологізуючи власну історію. Наша ж вітчизняна історія міфологізації не потребує: **Україна насправді – одна з найдревніших держав світу зі славним героїчним минулим, а не «молода» держава» (як хибно вважає дехто навіть з представників найвищої державної влади).** Нам потрібно лише відкинути комплекс меншовартості і не применшувати штучно давність нашої Української державності.

Відповідно до Конституції України (ст. 11) держава повинна сприяти консолідації української нації. Закликаємо всіх здійснити рішучий крок до консолідації українства, здійснити те, чого досі не зроблено на державному рівні – реалізувати наведені вище вимоги, які виражають нашу спільну волю. Це відповідати історичній правді і справедливості, засвідчити шану до національних символів, які є концентрованим виразом національної ідеології; сприятиме самоусвідомленню всіх громадян України як єдиної Української нації (одна історія – одна нація); сприятиме досягненню національної злагоди та гідному іміджу України в світі.

Україна стане великою державою лише за умови відновлення історичної правди.

Слава Україні!

ДОДАТОК: Ілюстративні матеріали на 6-х аркушах.

**Голова Демократичного об'єднання
«Українська Національна Рада»**

Юрій ПАЛЬЧУКОВСЬКИЙ

Відкритий лист підтримали:

Останній Президент УНР в екзилі

Микола ПЛАВ'ЮК

**Народний депутат України I та II скликань,
екс-Член Президії Верховної Ради України,
екс-віце президент Генерального Комітету
Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Академік
Академії економічних наук України,
професор**

Володимир ПИЛИПЧУК

**Голова «Української Національної
Консервативної партії», політолог,
директор «Інституту трансформації
суспільства»**

Олег СОСКІН

**Голова політичної партії «Реформи порядок»,
Народний депутат України**

Сергій СОБОЛЄВ

Народний депутат України

Володимир БОНДАРЕНКО

Народний депутат України

Володимир ФІЛЕНКО

**Політичний експерт, громадський діяч,
дослідник української національної
символіки**

Михайло РОЛЬ

**Голова спілки письменників України,
Народний депутат України**

Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ

**Письменник, виконавчий директор
«Ліги Українських меценатів»**

Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ

Заслужений журналіст України

Віталій КАРПЕНКО

**Генерал-полковник,
колишній начальник Генерального
штабу України**

Анатолій ЛОПАТА

Письменник, доктор філософії

Петро ХАРЧЕНКО

**Публіцист, журналіст, політолог, історик,
член Асоціації українських письменників,
кандидат філософських наук**

Сергій ГРАБОВСЬКИЙ

**Доктор філософії в галузі права,
науковий та громадський діяч**

Микола МАЛИШКО

Доктор юридичних наук, професор

Олександр КОСТЕНКО

**Доктор економічних наук, професор,
письменник, громадський діяч, м. Харків**

Іван БЕЛЕБЕХА

**Письменник, Головний редактор
журналу «Науковий світ»**

Микола СЛАВИНСЬКИЙ

**Поет, прозаїк, журналіст, Голова постійної
комісії Київської міської ради з питань
культури та туризму**

Олександр БРИГИНЕЦЬ

**Член Комісії людських та громадянських
прав «Світового Конгресу Українців»**

Володимир БОГАЙЧУК

**Історик, Голова Київської міської організації
Всеукраїнського Товариства «Меморіал»
ім. В. Стуса**

Роман КРУЦИК

**Журналіст, Головний редактор газети
«За вільну Україну плюс», громадський діяч**

Богдан ВОВК

Громадський діяч

Володимир СТАРОВОЙТ

Журналіст, громадський діяч

Олексій ВАЩЕНКО

Поет, громадський діяч, м. Одеса

Євген БОРОВИК

та інші

Підписи вказаних осіб підтверджую:

Юрій ПАЛЬЧУКОВСЬКИЙ